

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Václava Trajera a soudců JUDr. Martiny Vernerové a Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse ve věci

žalobkyně: **VPI CZ, v. o. s.**, IČO: 03007740,
sídlem Sokolovská 5/49, 186 00 Praha 8,
insolvenční správce úpadce **KRATOLIA Trade a. s.**, IČO:
24843318,
zastoupena JUDr. Milanem Jelínkem, advokátem,
sídlem Malé náměstí 124/15, 500 03 Hradec Králové,

proti

žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**,
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno,

za účasti osoby
zúčastněné na
řízení:

KRATOLIA Trade a. s., IČO: 24843318,
sídlem Žukovova 59/34, 400 03 Ústí nad Labem,
zastoupena JUDr. Kateřinou Radostovou, advokátkou,
sídlem Břehová 208/8, 110 00 Praha 1,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 1. 2017, č. j. 4782/17/5300-21441-702127,

takto:

I. Rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 31. 1. 2017, č. j. 4782/17/5300-21441-702127, se pro nezákonnost zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 21 341,88 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného Odvolacího finančního ředitelství ze dne 31. 1. 2017, č. j. 4782/17/5300-21441-702127, jímž bylo zamítnuto odvolání úpadce KRATOLIA Trade a. s. (dále jen „úpadce“) a potvrzeno rozhodnutí Finančního úřadu pro Ústecký kraj (dále jen „správce daně“) ze dne 19. 7. 2016, č. j. 1605415/16/2501-50523-507095. Tímto rozhodnutím správce daně podle § 155 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“) nevyhověl žádosti úpadce ze dne 6. 6. 2016 o vrácení přeplatku na dani z přidané hodnoty. Žalobkyně se v žalobě dále domáhala toho, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit jí náklady soudního řízení.

Žaloba

2. V žalobě žalobkyně předeslala, že dne 24. 2. 2015 vydal správce daně deset zajišťovacích příkazů, jimiž úpadci uložil povinnost uhradit za účelem zajištění daně z přidané hodnoty za zdaňovací období březen až prosinec 2014 částku 88 102 458,77 Kč. Za účelem vymožení těchto zajišťovacích příkazů byly exekučně postiženy bankovní účty úpadce, odkud správce daně odčerpal 49 743 691,15 Kč. Správce daně poté dne 29. 7. 2015 vydal dodatečné platební výměry, jimiž úpadci doměřil daň 88 630 863 Kč, a exekučně vymožené prostředky převedl na tuto doměřenou daň, aniž by v tomto rozsahu uplatnil svá práva přihláškou pohledávky do insolvenčního řízení. Při přezkumném jednání dne 22. 2. 2016 žalobkyně popřela pohledávku správce daně v plném rozsahu, načež správce daně podal dne 7. 3. 2016 žalobu na určení pravosti pohledávky. Podle žalobkyně náleží finanční prostředky odčerpané správcem daně na základě zajišťovacích příkazů do majetkové podstaty úpadce a jsou určeny k rozdělení přihlášeným věřitelům.
3. Žalobkyně namítala, že žalovaný nesprávně interpretoval § 168 odst. 4 daňového řádu a svým rozhodnutím nesprávně zvýhodnil stát jako konkurzního věřitele. Podle žalobkyně se stanovením daně ve smyslu § 168 odst. 4 daňového řádu rozumí pravomocné stanovení daně. Dodala, že žalovaný svůj odlišný názor blíže nezdůvodnil, neboť vyloučení odkladného účinku odvolání, na něž poukázal, nemá žádnou spojitost s výkladem § 168 odst. 4 daňového řádu. Žalobkyně poukázala na analýzu pojmu právní moc rozhodnutí obsaženou v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu sp. zn. 9 Afs 86/2017 a podotkla, že jeho závěry jsou aplikovatelné i při interpretaci § 168 odst. 4 daňového řádu. Žalobkyně zdůraznila, že pro účely tohoto ustanovení je daň stanovena právní mocí rozhodnutí o daňové povinnosti daňového subjektu a zajištěná daň zůstává až do právní moci rozhodnutí o stanovení daně majetkem daňového subjektu. Poznamenala, že daňová kontrola probíhala značně nestandardní dobu, správce daně neprovedl všechny navržené důkazy a přistoupil k projednání zprávy o daňové kontrole již pět měsíců po jejím zahájení. Oprávněnost doměření daně tak podle žalobkyně zůstala sporná, neboť správce daně sice daň doměřil, nicméně odvolací řízení nebylo dokončeno, a nemohlo tak dojít k soudnímu přezkoumání stanovení daně. Žalobkyně uvedla, že správce daně svým jednáním znemožnil přezkum správnosti a zákonnosti rozhodnutí o stanovení daně

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z

prostředky insolvenčního práva, neboť dodatečně stanovenou daň pokládal za uhrazenou převedením zajištěné daně a své právo neuplatnil přihláškou do insolvenčního řízení. Podle žalobkyně nastala právní moc dodatečných platebních výměrů dne 22. 2. 2016 a tehdy pozbyly účinnosti vydané zajišťovací příkazy, úpadci vznikl vratitelný přeplatek a správce daně byl povinen jej vydat do majetkové podstaty úpadce.

4. Žalovanému dále žalobkyně vytýkala, že svým procesním postupem (odčerpáním podstatné části majetku úpadce zajišťovacími příkazy) maximalizoval své uspokojení na úkor ostatních věřitelů úpadce. Podle žalobkyně je napadené rozhodnutí v rozporu se zásadou rovnosti věřitelů v insolvenčním řízení a zásadou koncentrovaného uspokojení věřitelů v rámci insolvenčního řízení. S odkazem na nález Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 48/06 a rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 7 Afs 64/2011 žalobkyně zdůraznila, že zásada rovnosti věřitelů požívá ústavní ochrany. Dovedla, že nutnou podmínkou provedení zápočtu podle § 242 odst. 2 daňového řádu je přezkoumání těchto pohledávek při přezkumném jednání. Podle žalobkyně z § 243 odst. 2 daňového řádu vyplývá, že se řízení o těchto pohledávkách zastavuje a nepravomocné rozhodnutí nabývá právní moci, čímž se posouzení existence pohledávky správce daně přesouvá do roviny řízení o incidenčním sporu. Žalobkyně konstatovala, že pokud správce daně zabránil přezkoumání existence jím tvrzené pohledávky tím, že ji řádně nepřihlásil v insolvenčním řízení, nemůže se dovolávat uspokojení mimo insolvenční řízení. Žalobkyně rovněž podtrhla závěr rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 10 Afs 208/2015, že správce daně může přeplatek použít k započtení pouze těch pohledávek, jež uplatnil přihláškou v insolvenčním řízení.

Vyjádření žalovaného k žalobě

5. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že splatnost dodatečně doměřené daně nastala ke dni jejího stanovení, tj. doručením dodatečných platebních výměrů dne 7. 8. 2015. Okamžik stanovení a splatnosti daně tak podle žalovaného splývá. Žalovaný odmítl názor žalobkyně, že splatnost nastává až okamžikem pravomocného stanovení daně. Podle žalovaného nevykazoval osobní daňový účet úpadce ke dni podání žádosti vratitelný přeplatek, a proto správce daně postupoval správně, když žádosti nevyhověl. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby pro nedůvodnost.

Replika a další podání žalobkyně

6. Na vyjádření žalovaného reagovala žalobkyně replikou ze dne 23. 6. 2017, v níž zopakovala, že ke stanovení daně pro účely § 168 odst. 4 daňového řádu dochází až právní mocí rozhodnutí o dodatečném doměření daně a že správce daně nebyl oprávněn použít prostředky zajištěné na základě zajišťovacích příkazů na úhradu doměřené daně, neboť ta nebyla před přezkoumáním pohledávky při přezkumném jednání pravomocně stanovena. Podle žalobkyně postup správce daně nepřijatelně a protiústavně zvýhodnil stát jako insolvenčního věřitele, porušil zásadu rovnosti insolvenčních věřitelů a koncentrovaného uspokojení pohledávek v rámci insolvenčního řízení.
7. V podání ze dne 18. 2. 2021 žalobkyně s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 6 Afs 399/2017 konstatovala, že § 168 odst. 4 daňového řádu nemodifikuje pravidlo, že daň stanovená správcem daně dodatečným platebním výměrem se stává splatnou až tehdy, nabude-li toto rozhodnutí právní moci. Podle žalobkyně je proto třeba finanční prostředky vedené na depozitním účtu úpadce považovat za majetek náležející do jeho Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z

majetkové podstaty. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 7 Afs 33/2018 žalobkyně dále zdůraznila, že pokud správce daně svou pohledávku neuplatnil přihláškou pohledávky, nemůže na její úhradu přeplatek použít, neboť by tím obcházel zákon a zjednával si lepší postavení než insolvenční věřitelé. Žalobkyně odkázala také na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu sp. zn. 9 Afs 4/2018 a uvedla, že stát jako vlastník nemá obecné právo být zvýhodněn oproti jiným vlastníkům. Podle žalobkyně žalovaný vybočil z ústavněprávního koridoru tím, že aproboval postup správce daně, který odčerpal finanční prostředky úpadce a tyto použil na úhradu daně, jež nebyla pravomocně stanovena, aniž by své právo uplatnil přihláškou a umožnil tím standardní přezkoumání své pohledávky v rámci insolvenčního řízení shodně jako ostatní věřitelé úpadce.

Osoba zúčastněná na řízení

8. Podáním ze dne 12. 2. 2021 se úpadce přihlásil jako osoba zúčastněná na tomto řízení, vyjádření k věci však neuplatnil a nedostavil se ani k ústnímu jednání soudu.

Ústní jednání soudu

9. Při jednání soudu konaném dne 24. 2. 2021 právní zástupce žalobkyně uvedl, že skutková situace je téměř identická jako ve věci vedené u zdejšího soudu pod sp. zn. 15 Af 43/2017 s tím, že správce daně použil prostředky z majetku insolvenčního dlužníka, aniž by byla řádně stanovena daň. Trval na tom, že platebními výměry ke dni provedení zápočtu nebyla daň stanovena pravomocně. Přednostním uspokojením daňových orgánů došlo podle právního zástupce žalobkyně ke zkrácení ostatních věřitelů v rámci insolvenčního řízení, když správce daně svou pohledávku do insolvenčního řízení vůbec nepřihlásil a uspokojil se mimo insolvenční řízení. Upozornil na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 6 Afs 399/2017 a dodal, že údaj o splatnosti uvedený v platebních výměrech není relevantní.
10. Pověřený pracovník žalovaného při tomtéž jednání zdůraznil, že platí presumpce správnosti dodatečných platebních výměrů, kde je výslovně uvedeno přímo ve výroku, že daň je splatná ihned po jejich doručení. Pohledávka tedy existovala a bylo možné převedení prostředků ze zajištění daně na úhradu těchto pohledávek, k čemuž došlo ještě před přezkumným jednáním. Pokud ve výrocích dodatečných platebních výměrů je uvedeno, že jsou splatné doručením platebních výměrů a výroky platebních výměrů nebyly zrušeny ani v daňovém řízení, ani v řízení před správními soudy, podle pověřeného pracovníka žalovaného platí stanovení okamžiku splatnosti, a předmětné pohledávky tedy byly splatné dnem jejich doručení. Dodal, že splatnost dodatečných platebních výměrů nelze měnit nebo přezkoumávat v rámci řízení, které nesouvisí s jejich samotným přezkumem.

Posouzení věci soudem

11. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z

tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, včetně prekluze daňové povinnosti, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

12. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu, po prostudování obsahu předloženého správního spisu a po provedeném ústním jednání dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
13. Nejprve se soud zaměřil na tvrzenou nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, kterou žalobkyně spatřovala v tom, že žalovaný blíže nezdůvodnil svůj výklad § 168 odst. 4 daňového řádu. Této námitce soud nepřisvědčil. Žalovaný v napadeném rozhodnutí vycházel z toho, že podle § 168 odst. 4 daňového řádu je daň splatná okamžikem jejího stanovení a v odstavci 12 napadeného rozhodnutí upřesnil, že se stala splatnou v den, kdy byla rozhodnutí o stanovení daně (dodatečné platební výměry ze dne 29. 7. 2015) doručena svému příjemci (úpadci), tj. dne 7. 8. 2015.
14. Soud dále poukazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které platí, že *„[z] odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši“* (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109, všechny dostupné na www.nssoud.cz). Těmto požadavkům na odůvodnění rozhodnutí žalovaný v projednávané věci podle názoru zdejšího soudu dostál, neboť v napadeném rozhodnutí srozumitelně popsal, z jakých skutkových a právních okolností vycházel a jakými úvahami byl při svém rozhodování veden. Soud proto dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí je odůvodněno dostatečně, tedy je přezkoumatelné. Podle názoru soudu žalobkyně spíše než s rozsahem odůvodnění napadeného rozhodnutí nesouhlasí s jednotlivými závěry žalovaného, což ovšem není otázkou přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, nýbrž otázkou jeho zákonnosti a věcné správnosti, která bude posouzena v další části odůvodnění tohoto rozsudku.
15. Poté se soud zaměřil na námitky zpochybňující posouzení splatnosti daňových pohledávek. Podle § 168 odst. 4 daňového řádu platí, že *„[d]ojde-li ke stanovení daně, která nebyla v době vydání zajišťovacího příkazu stanovena, je tato daň splatná ke dni jejího stanovení. Tímto dnem zaniká účinnost zajišťovacího příkazu a zajištěná částka se převede na úhradu této daně. Pokud tak vznikl vratitelný přeplatek, správce daně jej vrátí bez žádosti do 15 dnů od jeho vzniku.“* První věta citovaného ustanovení představuje speciální právní úpravu ve vztahu k úpravě obecné obsažené v § 143 odst. 5 daňového řádu, podle něhož platí, že *„[j]e-li doměřená daň vyšší než daň dodatečně tvrzená daňovým subjektem, je rozdíl splatný v náhradní lhůtě do 15 dnů ode dne právní moci dodatečného platebního výměru. Ve stejné náhradní lhůtě je splatná i daň doměřená z moci úřední.“*
16. Výkladem citovaných ustanovení se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 14. 3. 2018, č. j. 6 Afs 399/2017-26, dostupném na www.nssoud.cz, v němž vyslovil, že *„... § 168 odst. 4 daňového řádu je tedy speciálním ustanovením vůči § 143 odst. 5 tohoto zákona, avšak jen v tom rozsahu, že nepočítá s patnáctidenní pariční lhůtou. Nemodifikuje pravidlo, že daň stanovená správcem daně dodatečným platebním výměrem (popřípadě její příslušenství) se*

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z

stává splatnou až tehdy, nabude-li toto rozhodnutí právní moci.“ S tímto právním názorem se zdejší soud plně ztotožňuje a v dalším odůvodnění z něj vychází.

17. V projednávané věci to znamená, že dodatečné platební výměry ze dne 29. 7. 2015, jimiž správce daně úpadci doměřil daň z přidané hodnoty za zdaňovací období měsíců března až prosince 2014 v celkové výši 88 630 863 Kč, sice byly dne 7. 8. 2015 doručeny úpadci, nicméně tím ještě nedošlo ke stanovení daně ve smyslu § 168 odst. 4 daňového řádu, neboť daň nebyla stanovena pravomocně. Úpadce totiž podal proti zmíněným dodatečným platebním výměrům odvolání, o kterém žalovaný nestihl rozhodnout před přezkumným jednáním konaným dne 22. 2. 2016, při němž byly přezkoumány pohledávky správce daně. Teprve tímto dnem v souladu s § 243 odst. 2 daňového řádu nabyly dodatečné platební výměry ze dne 29. 7. 2015 právní moci, tedy jimi byla pravomocně stanovena daň a staly se splatnými ve smyslu § 168 odst. 4 daňového řádu.
18. Veden těmito úvahami soud dospěl k jednoznačnému závěru, že splatnost daně z přidané hodnoty za zdaňovací období měsíců března až prosince 2014 doměřené úpadci dodatečnými platebními výměry ze dne 29. 7. 2015 nenastala k datu 7. 8. 2015, jak tvrdí žalovaný, a nenastala ani před rozhodnutím o úpadku úpadce ze dne 7. 10. 2015. To znamená, že správce daně „započetl“ částku inkasovanou z titulu zajištění daně na daň, která nebyla splatná. V tomto ohledu tedy nebyly splněny podmínky § 242 odst. 2 daňového řádu, tudíž postup správce daně mohl mít vliv na majetkovou podstatu, a tím i zasáhnout do práv žalobkyně.
19. Soud zdůrazňuje, že správce daně je oprávněn stanovit splatnost daně výhradně v intencích platné právní úpravy, jak byla vyložena výše, a pokud se od ní odchýlí, nelze k takovému údaji o splatnosti daně přihlížet, neboť není v souladu se zákonem. Podle názoru soudu proto není relevantní, jaký údaj o splatnosti daně byl uveden v dodatečných platebních výměrech ze dne 29. 7. 2015, neboť ty se staly splatnými až v okamžiku, kdy nabyly právní moci.
20. Právní názor žalovaného na výklad § 168 odst. 4 daňového řádu a z něj vycházející postup daňových orgánů soud vyhodnotil jako nesprávný, což způsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí. Soud proto napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s. ř. s. pro nezákonnost zrušil a současně podle § 78 odst. 4 s. ř. s. rozhodl, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení, v němž bude žalovaný podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, který soud vyslovil v tomto rozsudku.
21. Výše popsaný nesprávný právní názor daňových orgánů do značné míry ovlivnil i jejich procesní postup včetně neuplatnění přihlášky pohledávky v insolvenčním řízení. Vzhledem k tomu, že soudu nepřísluší předjímat závěry, které žalovaný učiní vycházející ze správného výkladu § 168 odst. 4 daňového řádu, se soud blíže nezabýval ostatními žalobními námitkami. Bude na žalovaném, aby v tomto rozsudku formulovaný právní názor aplikoval na skutkový stav, který se v mezidobí v dané věci vytvořil.
22. Vzhledem k tomu, že žalobkyně měla ve věci plný úspěch, soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobkyni do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení ve výši 21 341,88 Kč. Náhrada se skládá ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 3 000 Kč, z částky 12 400 Kč za čtyři úkony právní služby právního zástupce žalobkyně po 3 100 Kč podle § 35 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „AT“) [převzetí a příprava zastoupení – § 11 odst. 1 písm. a) AT; podání žaloby a repliky – 2 x § 11 odst. 1 Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z

písm. d) AT; účast u jednání soudu – § 11 odst. 1 písm. g) AT], z částky 1 200 Kč jako náhrady hotových výdajů advokáta [čtyři režijní paušály po 300 Kč podle § 35 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 13 odst. 1 a 3 AT], z cestovného k jednání soudu dne 24. 2. 2021 ve výši 1 158,58 Kč, z částky 400 Kč jako náhrady za promeškaný čas strávený cestou k jednání soudu a zpět a z částky 3 183,30 Kč představující 21% DPH, kterou byl advokát podle zvláštního právního předpisu povinen odvést z vyčíslené odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů.

23. Celkové cestovní náhrady činily 2 317,16 Kč (cesta z Hradce Králové do Ústí nad Labem a zpět – celkem 370 km, Opel Zafira s kombinovanou spotřebou 6,7 litru na 100 km, cena benzínu automobilového 95 oktanů podle vyhlášky č. 589/2020 Sb. 27,80 Kč za 1 litr, základní náhrada za 1 km jízdy podle téže vyhlášky 4,40 Kč. Celková náhrady za promeškaný čas strávený cestou k jednání soudu a zpět činila 800 Kč [osm započatých půlhodin po 100 Kč podle § 35 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 14 odst. 1 písm. b) a odst. 3 AT]. Soud žalobkyni přiznal toliko polovinu uvedené náhrady cestovních výdajů a náhrady za čas promeškaný cestou k jednání soudu, neboť právní zástupce žalobkyně téhož dne zastupoval žalobkyni u dvou jednání u zdejšího soudu a druhou polovinu těchto nákladů přiznal soud žalobkyni ve věci vedené pod sp. zn. 15 Af 43/2017. Soud dále nepřiznal žalobkyni náhradu nákladů řízení spojených s písemným vyjádřením před jednáním ze dne 18. 2. 2021, neboť právnímu zástupci žalobkyně nic nebránilo v tom, aby tuto argumentaci přednesl ústně při jednání soudu dne 24. 2. 2021; náklady řízení spojené s tímto vyjádřením nepokládal soud za účelně vynaložené.
24. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení o žalobě, neboť podle § 60 odst. 5 s. ř. s. by jí takové právo svědčilo jen ve vztahu k nákladům, jež by jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil, a v předmětném řízení soud osobě zúčastněné na řízení žádné povinnosti neuložil. S ohledem na zavedenou praxi krajských soudů a Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 8. 2016, č. j. 4 As 56/2016-53, ze dne 14. 5. 2015, č. j. 3 As 85/2015-8, ze dne 24. 2. 2016, č. j. 3 As 220/2015-49, ze dne 16. 12. 2015, č. j. 4 As 223/2015-43, ze dne 6. 10. 2015, č. j. 8 As 171/2014-67, nebo ze dne 6. 8. 2015, č. j. 10 As 43/2015-49, vše dostupné na www.nssoud.cz) zdejší soud v dané situaci nezahrnul vypořádání nákladů řízení osoby zúčastněné na řízení do výroku a zabýval se jím toliko v odůvodnění tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 24. února 2021

Mgr. Václav Trajer, v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z

(K.ř.č. 1 - rozsudek)